

¿QUEN E ALFREDO GONZALEZ?

Por Manuel Rodríguez López

Tódolos galegos residentes en Barcelona que, vencellados por un claro apego á Terra, participamos con algún xeito de actividade ou inda que só fora coa presenza física, nos numerosos grupos e irmandades que xurdiron na provicia a partir de 1977, coñecemos ó Alfredo González Vilela, o cantautor nado en Becerreá o 11 de febreiro de 1951.

O Alfredo fixo os seus primeiros poemas no Seminario de Lugo onde aprendeu, tamén, música a carón do gran mestre Xosé Castiñeira Pardo. Daqueles anos de preparación para o sacerdocio, os seus mellores recordos están vencellados ás actuacións coa *Eschola Cantorum* e coa orquesta do Seminario, na que tocaba o saxofón. O Seminario de Lugo foi viveiro de músicos, tales como o crego Xesús Mato, fundador de "Fuxan os Ventos" e doutros que non remataron a carreira, como Carlos Villanueva, Xosé Lois Foxo, Xosé Lois Freire ou Alfredo González, que aproveitaron en maior ou menor grado as ensinanzas do mestre Castiñeira.

A gaita e a guitarra seguiron sendo as compañeiras deste trovador que actuaban en cidades e vilas de Galicia e, durante os veráns, deu recitais para grupos emigrantes de galegos en Suiza antes de fixar residencia en Barcelona no ano 1976.

Eran tempos dun rexurdir de concienciación patriótica na colectividade galega. O Centro Galego de Barcelona e o de Tarragona; a emisión "A nosa Galiza", de Radio Miramar; o grupo "Nós", de Sabadell; a Asociación "Rosalía de Castro", de Cornellà; a Irmandade Galega de Mollet; a Escola de Danzas e Gaitas "Toxos e Xestas" da que o Alfredo foi coofundador xunto con Xosé Lois Foxo... todos competían en pro da cultura galega. A canción de denuncia da problemática da nosa Terra seguía sendo válida e o Alfredo endexamais refugou colaborar cos devanditos grupos para, co seu arte, protestar das inxusticias sociais.

Alfredo González actuou con María Manoela, con Fuxan os Ventos, con Jei Noguerol, con homes de Voces Ceibes, en Sant-Iago o Día da Patria Galega, e formou parte do grupo Petapouco, creado en Barcelona por Blanco Campaña e no que participaban Tucho, Gloria, Fernando e Julita, conxunto que, logo, como está a suceder con moitas esperanzadoras empresas culturais, esmoreceu incomprendiblemente.

O Alfredo non desfallece no seu propósito creativo e, na actualidade, sigue a compoñer música e a interpretar letras propias e do seu compañeiro, cantautor tamén, Mariano Alonso, actuando os dous co nome de "Dúo Lembranzas".

Pero o que nos trae a falar hoxe do Alfredo non son precisamente as súas composicións musicais nen a súa voz, nin o xeito de facer vibrar as cordas da súa guitarra. O que nos move a escribir estes breves ringuilons é "DENDE LONXE", editado por

O cantante de Becerreá, dende lonxanas terras, pídelles á ruliña mensaxeira..."fálame de miña Terra/fálame da libertá..." e, cando recorda as angueiras que aburan ás xentes da aldea, berra:... "desperta pobo/cánto asoballo enriba de ti/céibate do xugo..." Noutro intre, fala coa Galicia que o viu nacer e confésalle, coma un namorado á noiva:... "emigrante son/e cando a ti volvo/chouta o corazón..."

Non hai dúbida que os poemas de Alfredo González son vivencias propias de home identificado coa súa xente e coa tradición popular, feito que podemos comprobar en "A Festa de San Antón", pero que tamén ten azos para denunciar ós aproveitados, tan ben retratados na súa ruindade en "Catro casas quedan".

Outros poemas que, máis ben, deberíamos chamar cantigas para cantar nas festas son "DOCE EN DONDA" e "SENTIMENTO", por exemplo, nas que o autor aparécesenos ilusionado por un amor idílico e romántico. Estas "letras" amorosas coidamos que xurdiron dunha necesidade de repertorio de evasión e non expresan o seu xeito de ser nin as súas verdadeiras inquedanzas, pensamos que o Alfredo auténtico atópase nos primeiros poemas, composicións máis acordes co seu labor de home doído pola problemática social galega e nos que se reflexa a súa preocupación pola língoa, polos costumes e polo futuro do seu pobo.

Manuel Rodríguez López

Barcelona